

Rigsdagstidende.

1856. Forhandlingerne paa Landstinget. № 29.

Syvende Session.

25de Møde.

Tirsdagen den 15de Januar.

(Fortsat.)

Beskyldning (fortsat): Det er nu i Genhold til Finantsloven aldeles klart, at hvad der er bevilget paa een Conto kan kun bruges til Gjenstande, der henhøre til den, og hvad der bespares der kan ikke bruges til Udgifter under en anden Conto. Det vilde kuldafste det hele finantsfelle System, dersom Ministeriet havde Ret til at bruge de Summer, der vare bevilgede til een Deel, til en anden. Dersom denne Sætning var rigtig, da vilde alle Posteringerne paa Finantsloven være aldeles illusoriske, og det vilde da være det hensigtsmæssigste, at Rigsdagen kun voterede en rund Sum til hvert Ministerium; da vilde Ministeriet naturligtvis have Ret til at anvende Summerne til de Gjenstande, det ansaae for hensigtsmæssigt. Men skulle Posteringerne i Finantsloven have nogen virkelig Betydning, kan det kun være derved, at hvad der bespares paa een Conto ikke kan anvendes til en anden. Det er denne simple Sætning, denne indlysende Sandhed, som Finantsministeren har overseet. Det er ikke sleet af en Feiltagelse, ikke „mildest talt af en Ucorrecthed“, men det er efter Overlæg, efter at have taget Sagen under Overveielse, at Finantsministeren har svaret Krigsministeren saaledes. Han har sagt: „jeg bryder mig ikke om Finantslovens Posteringer, jeg bryder mig ikke om, hvad der er opført paa hver Conto, jeg slaaer det Hele i Hartkorn, og derefter siger jeg: „der har kun fundet en Overstridelse Sted af saa og saa Meget“.

Dersom en saadan Fremgangsmaade skal kunne gaae hen med, at man blot udtaler en Dabel, da forekommer det mig rigtignok, at man derved aldeles svækker Tilliden til det hele constitutionelle System. Jeg skjønner ikke, at man, hvor en saadan Fremgangsmaade er oplyst at være brugt af en Minister, kan blive staaende ved at udtale en blot Dabel. Udvalget har erkjendt, at Regnskabet mangler indre Sandhed; men det forekommer mig, at, naar man om det af en Minister aflagte Regnskab, — ikke om den enkelte Minister, som ikke er Finantsminister, men om det, som er foretaget af en Finantsminister, om den Forandring, den Kuldafstelse, han har bevirket i det ham leverede Regnskab, — har udtalt den Dom, at det fører til det Resultat, at Regnskabets indre Sandhed derved roffes, da gaaer det virkelig ikke an at lade det beroe ved Udtalelsen af en Dabel. Udvalget har, som Forsvar for at tiltræde det Minoritetsvotum, som fandt Sted i Statsrevisionen, hovedsagelig paaberaabt sig to Grunde, nemlig at „saadanne Forhold, som dengang fandtes, ikke let kunne tænkes at ville vende tilbage, og at disse Forhold, som tidligere af Udvalget paapeget, i høi Grad vanskeliggjorde en correct Regnskabsaflæggelse“, og at dette „vilde under sædvanlige Forhold give Anledning til den alvorligste Anke.“ Jeg skjønner ikke ganske, hvorledes Udvalget kan paaberaabe sig, at det „under sædvanlige Forhold vilde give Anledning til den alvorligste Anke.“ Jeg idetmindste kan virkelig ikke forestille mig, at et Ministerium under sædvanlige Forhold skulde kunne bruge en saadan Fremgangsmaade; det er kun under usædvanlige Forhold, at dette laader sig tænke, saa at dette altsaa ikke kan paaberaabes som Grund for blot at udtale en